

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/62/2012
Identifikačné číslo spisu: 1012200157
Dátum vydania rozhodnutia: 13.06.2013
Meno a priezvisko: CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2013:1012200157.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci navrhovateľa: I.. U.. S. S., C., bytom I., H., zastúpeného JUDr. Janou Fridrichovou, advokátkou so sídlom Jakubovo nám. 9, Bratislava, proti odporcovi: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne nám. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MAGS SNM 57087/11/29640/12/1939/40/Tk zo dňa 12. januára 2012, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/4/2012-42 zo dňa 26. septembra 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/4/2012-42 zo dňa 26. septembra 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 57087/11/29640/12/1939/40/Tk zo dňa 12. januára 2012, navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal a uložil mu povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 33 €.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd v preskúmvanej veci mal preukázané, že odporca rozhodnutím č. MAGS SNM 57087/11/29640/12/1939/40/Tk zo dňa 12. januára 2012 podľa § 7 ods. 5, § 9 ods. 5, za použitia § 2 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 260/2011 Z. z.") navrhovateľovi nepriznal nárok na bytovú náhradu za dvojizbový nájomný byt č. 2 na I., H..

Preskúmaním veci zistil, že tak v konaní pred odporcom, ako aj v konaní pred súdom nebola spornou otázka prechodu vlastníckeho práva k bytovému domu na jeho terajších vlastníkov pani Y. D. a pána I. D.. Zároveň v súvislosti s podaním žiadosti navrhovateľa o priznanie nároku na bytovú náhradu nebola spornou ani otázka naplnenia predpokladov § 2 ods. 2 zákona č. 260/2011 Z. z., teda existencia

výpovede z nájmu predmetného bytu doručenej navrhovateľovi a ani deklarácia majetku navrhovateľa v zmysle § 6 zákona č. 260/2011 Z. z.

Námietku, spočívajúcu v tvrdení, že ak bola navrhovateľovi daná platná výpoveď z nájmu bytu v zmysle zákona č. 260/2011 Z. z., nemožno pripustiť stav, kedy by nepriznanie nároku na bytovú náhradu tkvelo v nesplnení podmienok tohto zákona, súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodnú. Uviedol, že jedným, nie však jediným predpokladom priznania nároku na priznanie bytovej náhrady v zmysle zákona č. 260/2011 Z. z. je existencia výpovede z nájmu bytu, daná a doručená nájomcovi (navrhovateľovi) a obci (odporcovi) v zmysle § 3 cit. zákona. Existenciu takejto výpovede z nájmu bytu však odporca nemôže ovplyvniť a preto je potrebné (zhodne s argumentáciou odporcu vyjadrenou v jeho vyjadrení k podanému návrhu) konštatovať, že iba samotná existencia výpovede z nájmu bytu s odkazom na príslušné ustanovenie zákona č. 260/2011 Z. z. neznamená automatický vznik nároku na priznanie nároku na bytovú náhradu. O tomto nároku rozhoduje obec - odporca v konaní podľa § 7 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z. Podľa tohto zákona teda doručením žiadosti o priznanie nároku na bytovú náhradu začne konanie o jej priznanie, v ktorom odporca žiadosť preskúma z pohľadu naplnenia všetkých formálnych a skutkových predpokladov a po takto vykonanom dokazovaní vo veci vydá meritórne rozhodnutie (v danom prípade rozhodnutie napadnuté podaným opravným prostriedkom). Na základe uvedeného dospel k záveru, že iba existencia výpovede z nájmu predmetného bytu, doručená navrhovateľovi s poukazom na príslušné ustanovenie zákona č. 260/2011 Z. z. nemôže automaticky znamenať oprávnenosť nároku na priznanie bytovej náhrady navrhovateľovi. Vyslovil, že v opačnom prípade by totiž konanie vlastníka bytového domu, resp. jeho právny úkon (výpoveď z nájmu bytu) nahrádzalo konanie a v konečnom dôsledku aj rozhodnutie správneho orgánu, t.j. obce (odporcu). Takýto stav pokladal za zjavne neprípustný a v rozpore nielen so zákonom, ale aj so základnými zásadami právneho štátu.

Za neopodstatnenú považoval krajský súd aj námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, keď podľa navrhovateľa nemožno pripustiť stav, kedy by nájomcovia bytového domu mali práva na priznanie nároku na bytovú náhradu iba vtedy, ak by druhá polovica bytového domu ostala vo vlastníctve odporcu. Uviedol, že každému štátnemu orgánu, ktorému príslušná právna norma zveruje rozhodovanie v rozsahu daného právneho predpisu, prislúcha vykladať si obsah takejto právnej normy, pochopiteľne v intenciách právnej normy a túto aplikovať na prejednávajúcu vec. Ďalej uviedol, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán vo veci koná, na vec aplikovanú právnu normu je potrebné vykladať v jej intenciách (vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu odporcu je táto zásada vyjadrená v § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní). Z uvedeného vyvodil, že akýkoľvek výklad právnej normy nemôže byť v rozpore s jej obsahom, teda výklad (aplikácia) danej právnej normy nemôže v konečnom dôsledku rozširovať jej znenie - v opačnom prípade by takýto výklad nahrádzal činnosť zákonodarcu. Mal za to, že právny názor navrhovateľa vo svojej podstate presahuje úmysel zákonodarcu ako aj text samotného zákona, svojím obsahom je „nad zákonom“ a preto takýto názor nie je možné akceptovať.

Vyslovil, že zo zisteného stavu veci v prejednávanej veci je nesporným, že bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt, bol po jeho znárodnení vo vlastníctve odporcu, pričom jeho polovica bola vydaná pánovi N. Y. ako oprávnenej osobe podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Následne prešlo vlastníctvo k nej na aktuálnych vlastníkov (pani Y. D. a pán I. D.). Druhá polovica bytového domu ostala vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, ktoré ju kúpnu zmluvou v roku 1996 previedlo na pána N. Y. Následnými prevodmi sa jej vlastníkmi stali aktuálni vlastníci (pani Y. D. a pán I. D.). Ku dňu účinnosti zákona č. 260/2011 Z. z. (15.9.2011) boli teda vlastníkmi celého bytového domu pani Y. D. a pán I. D..

Ďalej krajský súd poukázal na znenie § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., z ktorého vyplýva, že zákonodarcu v ňom rieši otázku, ktorých bytov v domoch sa cit. zákon (v tomto konkrétnom ustanovení) týka, teda na ktoré byty sa vzťahuje. Uviedol, že ide o dva prípady. Prvým je prípad, kedy bol bytový dom vydaný v celosti oprávnenej osobe v rámci prijatých reštitučných zákonov bez ohľadu na skutočnosť, či ho oprávnená osoba ku dňu účinnosti zákona (15.9.2011) stále vlastní, alebo ho vlastní jej dedičia, alebo tretia osoba, ktorá ho od právnych nástupcov oprávnenej osoby nadobudla. S

ohľadom na uvedené konštatoval, že tento okruh bytových domov sa zjavne netýka prejednávanej veci, pretože bytový dom nebol navrátený do vlastníctva oprávnenej osoby (pána N. Y.) v celosti, ale iba v jednej polovici. Druhým je prípad, kedy bol bytový dom vydaný oprávnenej osobe iba v určitej časti (v danom prípade v podiele jedna polovica), pričom zvyšná časť bytového domu je vo vlastníctve obce a tento stav musí trvať k 15. septembru 2011, teda ku dňu účinnosti zákona. Ako ďalšiu podmienku zákon č. 260/2011 Z. z. stanovuje existenciu nájmu bytu v takomto dome podľa § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a to ku dňu 15. septembru 2011. Nie je pritom rozhodujúce, či aktuálne vlastníctvo časti bytového domu svedčí priamo oprávnenej osobe, či jej dedičom, alebo ich právnym nástupcom.

Aplikujúc vyššie citované zákonné ustanovenie na prejednávajúcu vec súd prvého stupňa dospel k záveru, že zákon by sa na predmetný byt vzťahoval iba vtedy, ak by jedna polovica bytového domu (ktorá nebola vydaná oprávnenej osobe - reštituentovi pánovi N. Y.) bola min. ku dňu 15. septembru 2011 vo vlastníctve odporcu. Avšak zo zisteného stavu veci vyplýva, že odporca svoj spoluvlastnícky podiel (jedna polovica bytového domu) previedol v roku 1996 na inú osobu. Je pritom irelevantnou skutočnosť, že touto osobou bol pán N. Y. (oprávnená osoba vo vzťahu k jednej polovici bytového domu), ktorý tento svoj spoluvlastnícky podiel previedol na terajších vlastníkov bytového domu, čoho dôsledkom sú aktuálne vlastními celej nehnuteľnosti.

Vzhľadom na uvedené sa krajský súd stotožnil s právnym názorom odporcu a aj jeho výkladom ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., preto pokladal za správne, keď odporca navrhovateľovi nepriznal nárok na bytovú náhradu z dôvodu, že neboli naplnené podmienky aplikácie citovaného zákonného ustanovenia, nakoľko bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt nebol ku dňu účinnosti zákona, teda k 15. septembru 2011 v spoluvlastníctve obce (odporcu). Naopak za nesprávny pokladal výklad tohto zákonného ustanovenia prezentovaný navrhovateľom v návrhu, podľa ktorého nie je rozhodujúcou skutočnosť, že oprávnená osoba (pán N. Y.), ktorej bola jedna polovica bytového domu vydaná, sa stala vlastníkom aj zvyšnej polovice bytového domu na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej odporcom pred účinnosťou zákona (t.j. k 15.9.2011), resp. nesprávny je názor navrhovateľa, že rozhodujúcou je skutočnosť, že pán N. Y. sa stal v konečnom dôsledku vlastníkom bytového domu v celosti. Takéto výlučné vlastníctvo pána N. Y. (resp. jeho právnych nástupcov) bytového domu by bolo rozhodujúcim iba vtedy, ak by vzniklo (bolo navrátené) v rámci vydania bytového domu v celosti podľa osobitných predpisov (reštitučných zákonov).

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/4/2012-42 zo dňa 26. septembra 2012 ako vecne i právne nesprávny podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že zruší v celom rozsahu napadnuté rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 57087/11/29640/12/1939/40/Tk zo dňa 12. januára 2012, vec mu vráti na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom a súčasne navrhovateľovi prizná náhradu trov konania. Alternatívne navrhol napadnutý rozsudok ako vecne i právne nesprávny podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušiť a v zmysle § 221 ods. 2 O.s.p. vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že odporca i prvostupňový súd nepriznanie bytovej náhrady odôvodnili svojvoľným výkladom § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., keď videli dôvod nepriznania bytovej náhrady navrhovateľovi (ako nájomcovi bytu) v rôznych tituloch nadobudnutia vlastníctva bytového domu zo strany N. Y. Krajskému súdu vyčítal nesprávnosť jeho záveru, že v situácii, keď N. Y. nadobudol len časť domu vydaním oprávnenej osobe, pričom druhú časť domu už odporca nevlastní, nie sú u navrhovateľa splnené podmienky pre priznanie nároku na bytovú náhradu, pričom tieto by splnené boli, len ak by odporca zostal spoluvlastníkom a nepreviedol by svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti na oprávnenú osobu N. Y.. Tento názor súdu prvého stupňa pokladal navrhovateľ za nesprávny a v rozpore s platným právom. Mal za to, že nie je právne prípustné, aby nájomca mal právo na bytovú náhradu len v prípade, že by druhú polovicu na predmetnej nehnuteľnosti odporca nepredal N. Y.. Zdôraznil, že z ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z. jednoznačne vyplýva, že v prípade navrhovateľa sú splnené podmienky pre aplikáciu tohto zákona. Ďalej namietal, že zo záverov uvádzaných v rozhodnutí odporcu i súdu prvého stupňa nie je zrejmé a ani nálezite a presvedčivo zdôvodnené, prečo odporca i krajský súd vnímajú situáciu tak, že zákon č. 260/2011 Z. z. sa na žalobcu

nevzťahuje.

V podaní zo dňa 17. decembra 2012, doručenom Krajskému súdu v Bratislave dňa 21. decembra 2012 navrhovateľ uviedol, že medzičasom došlo k novelizácii zákona č. 260/2011 Z. z., v súvislosti s ktorou poukázal na novelizované znenie § 2 ods. 1 písm. a/ cit. zákona. Vzhľadom na uvedené mal za to, že niet pochyb o splnení podmienok, stanovených v § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., z ktorého ustanovenia vyvodil zámer zákonodarcu tento zákon aplikovať aj na prípady bytov v domoch, kde jeho časť bola vydaná oprávnenej osobe, ak ich ku dňu účinnosti tohto zákona vlastní oprávnená osoba. Zdôraznil, že v prejednávanej veci nehnuteľnosť ako celok vlastnila oprávnená osoba. Podotkol, že zákon bližšie neriešil spôsob vzniku takéhoto výlučného vlastníctva, teda nevylučoval následné nadobudnutie nehnuteľnosti od obce oprávnenou osobou. Preto pokladal podanú žiadosť o bytovú náhradu za dôvodnú.

Súčasne s podaním zo dňa 10. apríla 2013 predložil navrhovateľ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 25881/13-26286/44/Mar zo dňa 6. februára 2013, ktorým bol žiadateľke o poskytnutie bytovej náhrady priznaný nárok na bytovú náhradu. V tomto podaní tiež poukázal na skutočnosť, že navrhovateľom obývaný byt sa nachádza v tom istom bytovom dome, ktorý obýva aj uvedená žiadateľka o poskytnutie bytovej náhrady. Doplnil, že predmetná žiadosť o bytovú náhradu bola podávaná v rovnakom čase ako v prípade navrhovateľa. Zároveň poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva A. Beian proti Rumunsku z 6. decembra 2007, v ktorom tento konštatoval, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne, pričom vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/4/2012-42 zo dňa 26. septembra 2012 v plnom rozsahu potvrdil. Uviedol, že odvolanie navrhovateľa považuje za nedôvodné. V plnom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom a s právnym názorom v ňom vysloveným. Mal za to, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, svoj rozsudok riadne odôvodnil, zrozumiteľne uviedol, akými úvahami sa riadil a posúdil zistený skutkový stav v zmysle zákonnej úpravy citovanej v napadnutom rozsudku. Ďalej uviedol, že v deň vydania preskúmaného rozhodnutia rozhodol správny orgán v súlade s platnou právnou úpravou, zákonom č. 260/2011 Z. z., podľa ktorej navrhovateľ nespĺňal podmienky uvedené v § 2 ods. 1 tohto zákona. Vyjadril sa, že novelizáciou zákona č. 260/2011 Z. z. zákonodarca zmenil podmienky na priznanie nároku na bytovú náhradu, pričom zmena podmienok sa vzťahuje aj na prípad navrhovateľa, o ktorého nároku na priznanie bytovej náhrady môže správny orgán opätovne rozhodnúť v prípade, že bude podaná nová žiadosť o bytovú náhradu. V ostatnom sa v plnom rozsahu pridržiaval stanoviská vyjadrených v odôvodnení predmetného rozhodnutia a vo vyjadrení k opravnému prostriedku zo dňa 15. februára 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým odporca nepriznal navrhovateľovi nárok na bytovú náhradu za dvojizbový nájomný byt o podlahovej ploche bytu 77,22 m² nachádzajúci sa v dome s. č. XXXX postavenom na pozemku registra „C“ parc. č. XXXX/X, k. ú. G. I., v H. na I. ulici č. XXXX/XX na prízemí, číslo bytu X, nakoľko neboli splnené podmienky uvedené v § 2 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z. tento zákon sa vzťahuje na byty v domoch vydaných oprávnenej osobe podľa osobitných predpisov alebo v domoch, kde časť domu bola vydaná oprávnenej osobe, ak ich ku dňu účinnosti tohto zákona vlastní výlučne alebo v spoluvlastníctve s obcou oprávnená osoba, jej dedičia alebo iná osoba, ktorá tieto byty od nich alebo od ich právnych nástupcov nadobudla a v ktorých nájom vznikol podľa § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a ku dňu účinnosti tohto zákona trvá.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. prenajímateľ bytu podľa § 2 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ môže vypovedať nájom bytu bez uvedenia dôvodu do 31. marca 2012; ak ide o byt podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa nepoužije. Výpovedná lehota je 12 mesiacov a začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola nájomcovi doručená výpoveď.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. žiadateľ podá po doručení výpovede nájmu bytu od prenajímateľa podľa § 3 do 30. septembra 2012 žiadosť obci, v ktorej katastrálnom území sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať; inak jeho nárok na poskytnutie bytovej náhrady zanikne.

Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z. na konanie o nároku na poskytnutie bytovej náhrady (ďalej len „konanie“) je príslušná obec, v ktorej katastrálnom území sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať. Ak došlo k dohode podľa § 5 ods. 4, na konanie je príslušná obec, ktorá má zabezpečiť bytovú náhradu.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcich právnych noriem a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke správne a rozhodol vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. MAGS SNM 57087/11/29640/12/1939/40/Tk zo dňa 12. januára 2012 potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov navrhovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 2 zákona č. 260/2011 Z. z. konkretizuje nájomné vzťahy, ktoré vznikli na základe zmeny práva osobného užívania bytu na nájom podľa § 871 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Zákon zužuje svoju pôsobnosť len na také byty, ktoré zároveň boli vydané oprávneným osobám podľa reštitučných zákonov. Dôvodom je, aby sa vysporiadali nájomné vzťahy, ktoré boli založené pred vydaním nehnuteľnosti pôvodným vlastníkom, ktoré aj po zmene vlastníctva bytov naďalej trvajú a ktoré sú chránené zákonom. V odseku 1 písm. a/ sa riešia prípady, ak celý dom bol vydaný v reštitúciách oprávnenej osobe, prípadne viacerým oprávneným osobám, ako aj domov, kde časť vlastní oprávnená osoba a časť obec. Zároveň do pôsobnosti zákona patria aj byty, kde oprávnená osoba alebo jej dedičia previedli dom s bytmi alebo časť domu inej osobe, teda k účinnosti zákona už nie sú jeho vlastními. Preto odvolací súd s ohľadom na zistený stav veci, keď odporca v roku 1996 previedol svoj spoluvlastnícky podiel, teda jednu polovicu bytového domu na inú osobu, konštatuje, že podmienky uplatnenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č.

260/2011 Z. z. nie je možné pokladať za splnené, nakoľko bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt ku dňu účinnosti zákona (teda k 15.9.2011) nebol v spoluvlastníctve odporcu.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. potvrdil.

Na margo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v konaní o poskytnutie bytovej náhrady, v ktorom bol rozhodnutím odporcu č. MAGS SNM 25881/13-26286/44/Mar zo dňa 6. februára 2013 žiadateľke nárok na bytovú náhradu priznaný, na ktoré rozhodnutie navrhovateľ poukazuje svojím podaním z 10. apríla 2013, sa nejedná o totožný právny stav ako v prejednávanej veci. Predmetné konanie bolo rozhodnutím č. MAGS SNM 31469/2012-49568/44,45,46/Tk zo dňa 27. februára 2012 prerušené z dôvodu doriešenia právnej otázky týkajúcej sa splnenia podmienok uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z. Dňa 23. novembra 2012 nadobudol účinnosť zákon č. 355/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 260/2011 Z. z. tak, že v § 2 ods. 1 písm. a/ sa vypúšťajú slová „s obcou“. Podľa čl. I bod 12 zákona č. 355/2012 Z. z. žiadosti, o ktorých obec nerozhodla do účinnosti tohto zákona, sa posudzujú podľa tohto zákona. Nakoľko ide o rozdielny právny stav, ktorý nastal zmenou zákonnej úpravy, uvedený postup nie je možné aplikovať v prejednávanej veci, keď odporca bol povinný rozhodnúť v zmysle úpravy účinnej v čase vydania preskúmaného rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O.s.p., nakoľko navrhovateľ v odvolacom konaní úspech nemal a odporcovi náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.